

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Να τους μαχαιρώνουμε.

Να τους διώχνουμε.

Να τους πνίγουμε.

Να τους καίμε ζωντανούς.

Να τους λοιδορούμε.

Να τους κυνηγάμε.

Να τους βρίζουμε.

Να τους βάζουμε να δουλεύουν σαν ζώα.

Να τους θεωρούμε κατώτερους.

Να θεωρούμε τους εαυτούς μας ανώτερους.

Να κάνουμε μεγάλους σταυρούς.

Να προσευχόμαστε να βρέξει.

Να προσευχόμαστε να σταματήσει η βροχή.

Να πάμε κάθε Κυριακή στις εκκλησιές.
Να γυρνάμε με εκδρομές στα μοναστήρια.
Να γλύφουμε κατουρημένες ποδιές για ένα κομμάτι ψωμί.
Να αγκαλιάζουμε την εξουσία.
Να προσκυνάμε τους αφέντες.
Να θαυμάζουμε τους δυνάστες.
Να χαιρόμαστε με τον πόνο και να λυσσάμε με τη χαρά.
Να γινόμαστε αγέλες τσακαλιών και κοπάδια προβάτων.
Να σερνόμαστε σαν τα σκουλήκια στα κυβερνητικά γραφεία.
Να ξεχνάμε τους παππούδες μας που ταξίδευαν κρυφά στα αμπάρια.

Να πάρουμε τις τύχες στα χέρια μας.
Να στείλουμε στον αγύριστο τους εκμεταλλευτές.
Να ζητήσουμε όσα παράγουμε.
Να αγκαλιάσουμε κάθε άνθρωπο που έχει ανάγκη.
Να εξαλείψουμε την αιτία που γεννάει φτώχεια, προσφυγιά και μετανάστευση.
Να πάμε τον άνθρωπο ένα βήμα μπροστά.
Να τσακίσουμε το φασισμό όπου κι αν εμφανίζεται.
Να πονάμε με τον πόνο και να χαιρόμαστε με τη χαρά.
Να νικήσει ο άνθρωπος.
Να νικήσει ο άνθρωπος, ακούς;
Θα νικήσει ο άνθρωπος.